

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 594/2020
25.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Јовчић адвокат из ..., против тужене РД „Idea“ ДОО из Београда, кога заступа пуномоћник Петар Учајев адвокат из ..., ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 763/2018 од 03.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 25.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 763/2018 од 03.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу П1 141/17 од 25.12.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се поништи као незаконито решење туженог број .. од 30.04.2013. године којим је тужиоцу, распоређеном на радном месту заменик пословође у малопродајном објекту МП .. „Idea“ ..., отказан уговор о раду број .. закључен дана 08.06.2009. године као и сви анекси закључени по основу уговора о раду са послодавцем, са отказом уговора о раду даном доношења решења и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад на радно место заменика пословође у малопродајном објекту МП .. „Idea“ ... и да му призна сва права из радног односа на наведеном радном месту и изврши исплату зараде од 27.000,00 динара (погрешно означено 27.000.000,00 динара) почев од 07.05.2013. године до повратка на рад са законском затезном каматом од утужења до исплате, као и регрес за коришћење годишњег одмора у износу од 12.000,00 динара са законском затезном каматом од утужења до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 298.500,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате, док се за вишак преко досуђеног до траженог износа парничних трошкова од 324.750,00 динара, захтев одбија као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 763/2018 од 03.09.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и потврђена пресуда Основног суда у Алексинцу П1 141/17 од 25.12.2017. године, у ставу првом изреке и у усвајајућем делу става другог изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18, у даљем тексту ЗПП) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене на неодређено време, по основу закљученог уговора о раду број .. од 08.06.2009. године као и анекса уговора о раду, где је обављао послове заменика пословође у малопродајном објекту МР .. „Idea“ у ..., на ком радном месту је, између осталог, посао тужиоца био и контрола спровођења свих процедура и стандарда рада послодавца, као и обавеза учествовања у процесу развоја свих радника у продавници. Почетком 2013. године тужени је спроводио награду игру „Идеа за бољи живот“ која се састојала у томе да се свим купцима чији су рачуни прелазили износ од 2.500,00 динара изда бон од 200,00 динара као платежно средство, којим су могли купавати робу у тој вредности. Пре почетка акције свим запосленима достављено је обавештење о начину спровођења акције са тачно одређеним обавезама касира. Контролом од стране руководства регионалног продајног подручја, утврђено је да се у продајном објекту у ... јавља велики број издатих бонова, реализованих непосредно након издавања. Након контроле пословања од стране овлашћене службе, утврђено је да запослени радници на касама не издају купцима фискалне рачуне. Решењем туженог број .. од 30.04.2013. године тужиоцу је на основу члана 179. тачка 2. Закона о раду и члана 107. тачка 1. Колективног уговора туженог, отказан уговор о раду од 08.06.2009. године јер је дана 16.03.2013. године за време рада у другој смени, за касом на којој је радила запослена ББ у малопродајном објекту МП .. „Idea“ у ..., у тренутку када на каси није било ни једног потрошача, у временском интервалу од 15:46 до 15:48h тужилац допустио запосленој ББ да откуца и одштампа рачун, упркос чињеници да на каси није било потрошача, након чега је тужилац непотребно и неосновано исти рачун узео, згужвао и бацио у канту, чиме је повредио радну обавезу утврђену Колективним уговором туженог - неблаговремено, несавесно или немарно извршавање радних обавеза и дужности због којих је послодавцу настала штета или могла настати. Тужилац је о постојању радзлога за отказ уговора о раду упозорен писменим актом туженог од 12.04.2013. године који је тужилац примио и на исто се изјаснио.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду као незаконито, враћање на рад тужиоца као и захтев за накнаду штете у виду исплате изгубљене зараде и регреса.

Одредбом члана 179. став 2. Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својим понашањем учини повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду.

Одредбом члана 107. тачка 1. Колективног уговора туженог прописано је да повреда радне обавезе због које послодавац може отказати уговор о раду запосленом, у смислу члана 103. КУ, је неблаговремено, несавесно или немарно извршавање радне дужности и обавеза због којих је послодавцу настала штета или може настати.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак нижестепених судова да су се у радњама тужиоца стекла обележја повреде радне обавезе, обзиром да је тужилац, запослен код туженог на радном месту заменик пословође неблаговремено, несавесно и немарно обављао своје послове, чиме је својом кривицом, понашајући се супротно утврђеним обавезама из описа свог посла извршио повреду радне обавезе у виду учествовања у недозвољеним радњама за касом - у тренутку када на каси није било потрошача допустио запосленој ББ да откуца и одштапа рачун и исти узео и бацио, свесно кршећи правила и процедуру рада на касама, што представља тежу повреду радне обавезе, која је прописана општим актом послодавца и која је прописана као отказни разлог, због чега нема места поништају решења о отказу уговора о раду као незаконитог. Ово тим пре што је тужилац као заменик пословође био упознат са свим правилима рада којих је дужан да се придржава и исте примењује у раду, те је био у обавези да води рачуна да у обављању радних задатака у целом објекту, па и на одељењу каса, поступа у свему у складу са императивним законским прописима и спречи свако незаконито понашање запослених, што је у конкретном случају изостало.

Правилно је тужени, сходно одредби члана 180. став 1. Закона о раду спровео поступак за утврђење тужиоцеве одговорности за учињену повреду радне обавезе које су му стављене на терет, доношењем писменог упозорења о постојању разлога за отказ уговора о раду.

Без утицаја су на другачију одлуку суда ревизијски наводи тужиоца да је током другостепеног поступка дошло до погрешне примене материјалног права, обзиром да тужилац више није у радном односу код туженог, већ да је након доношења решења о отказу уговора о раду дана 02.11.2014. године, закључен споразум о престанку радног односа, док је дана 03.11.2014. године тужилац закључио нов уговор о раду са послодавцем „Mercator S“ DOO, обзиром да нови уговор који је тужилац закључио није од значаја у овом поступку за поништај као незаконитог решења о отказу уговора о раду, нити ова чињеница утиче на правилност и законитост оспореног решења.

Са наведеног, нису основани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Како је одбијен као неоснован захтев за поништај решења о отказу уговора о раду, то је неоснован и захтев за враћање на рад, обзиром на акцесорни карактер тог захтева и истовремено је и одбијен захтев за накнаду штете због изгубљене зараде, сходно члану 191. став 1. Закона о раду.

На основу одредбе члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд одлучио је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић